

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

El mot de moda

A Espanya tenen mots de moda per a entretenir la gent. Un dia el mot fou la *regeneració*, un altre dia la *reconstitució nacional*, un altre dia la *reforma constitucional*. Ara la moda ha dut el mot *responsabilitats*.

Guaitem escèpticament el curs d'aquest plet, amb molt de soroll i poques nous. Soroll, tot plegat. Soroll d'escàndols parlamentaris, de cridòria de carrer, de venedors de diaris, de sabres i esperons.

Per dins, res. En el país d'Espanya, les coses buides són les que fan més fressa.

Res, hem dit. Qui pot creure en que s'arribi a establir les responsabilitats efectives, si veiem la gent del règim fent alhora de jutge i de part? A tot arreu, quan s'ha volgut exigir responsabilitats que no són purament personals, sinó de Govern i de partit, s'ha començat per escombrar del poder els culpables i els seus encobridors. Al contrari, a Espanya, tot continuant la dominació política dels mateixos partits i dels mateixos homes, es fa veure que els volen depurar les responsabilitats.

Ja s'ha designat la comissió parlamentària. Es la famosa comissió que es designa sempre que no es vol anar depressa, ni es vol arribar a cap resultat efectiu. A la comissió, les colles dels culpables hi tenen majoria. I ja se sap que llops amb llops no es mosseguen.

Nacionalisme de classe?

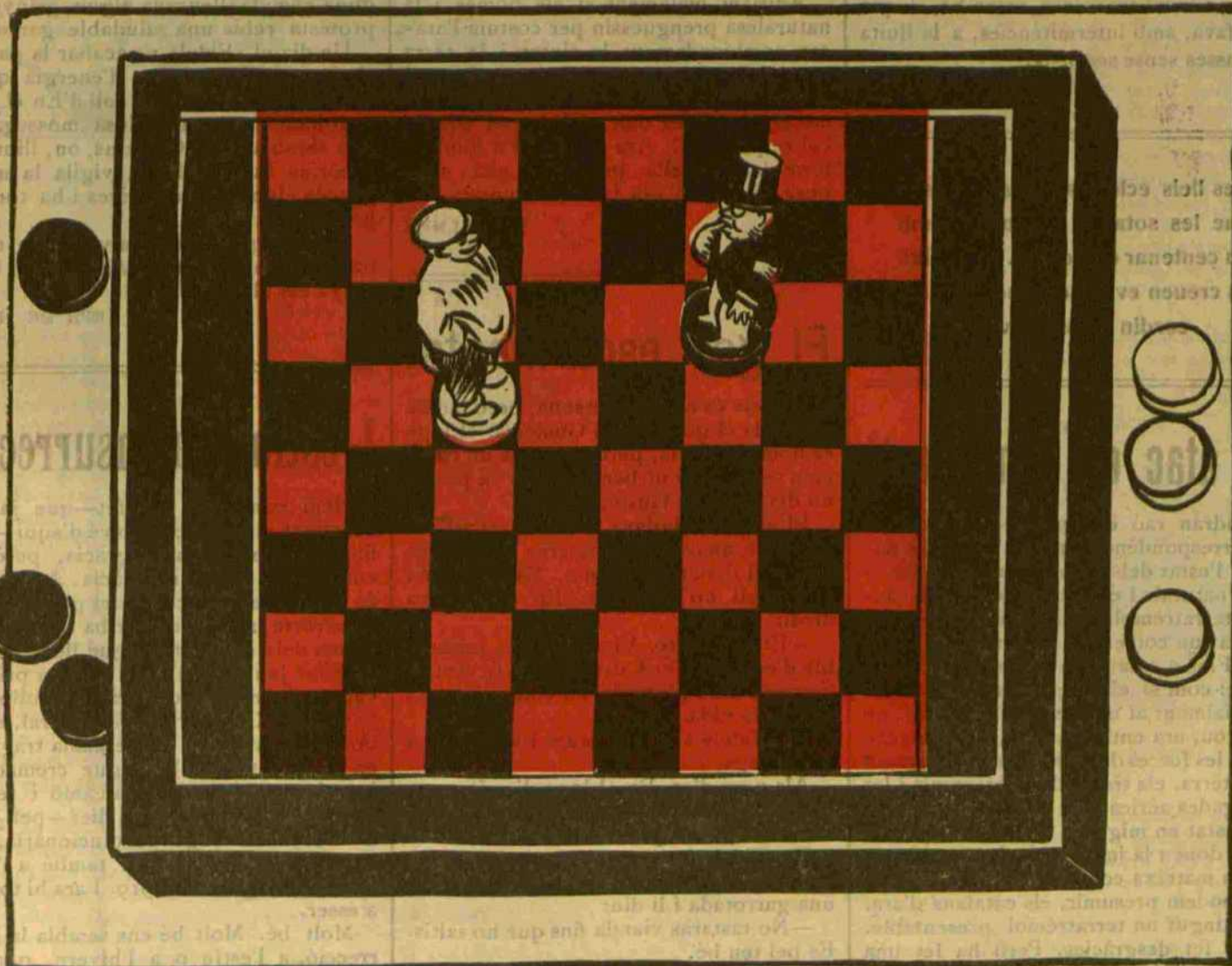
Oentre l'orgue regionalista va accentuant el seu criteri conservador, absolutament patronal, l'orgue nacionalista procura—sense aconseguir-ho gaire—mantenir-se «au dessus de la mêlée». Ingenuament

creu *La Publicitat* que amb el pensament posat en el bé de la pàtria, les lluites socials minvarien en aspror i en sentit tràgic.

Els nacionalistes que són nacionalistes, i res més, preconitzen així una permanent unió sagrada, com si se pogués identificar l'amor patri amb la conciliació de classes. És una postura fàcil i tan fora de la vida, que solament se pot defensar

amb un sentimentalisme patriòtic, sense cap realitat i sense cap eficàcia. A tot arreu, quan lluiten patrons i obrers, no és el bé de França, ni el d'Alemanya, ni el de l'Anglaterra, el que aconsegueix una fórmula de transacció, sinó els interessos dels bel·ligerants, que triomfen o són vençuts, que resisteixen o capitulen, segons les seves forces davant les contràries. A les regions minaires de França,

ESCACS D'ACTUALITAT

TAULES

al començament de l'ocupació del Ruhr, i en el Ruhr mateix, quan la vaga insurreccional per una qüestió de salaris, hem vist que, malgrat la greu excitació patriòtica francesa i alemanya, les vagues se portaren a cap i se varen resoldre, no per una preocupació patriòtica, sinó per una solució econòmica.

Un poble hi ha que vol subordinar a la pàtria la lluita de classes, i és la Itàlia feixista, però el feixisme té una doble finalitat nacionalista i anti-socialista. No admet més que la nació. No vol que surin i que triomfin altres interessos que els teòrics de la nació. La frase famosa de Goethe, que preferia l'ordre a la justícia, ha estat articulada per l'estat feixista. El manteniment d'aquesta doctrina no's pot aconseguir més que amb la dictadura d'una classe, perquè desapareguda la dictadura, tornaria la lluita econòmica, com tornarà quan s'hagi relaxat la disciplina del partit dictador, partit armat, partit dotat de poder executiu.

Per això creiem que l'unió sagrada davant Catalunya, conduiria al feixisme, fatalment, si Catalunya arribés a sobirania. Creiem més, que l'orgue nacionalista manté la posició que'n podríem dir fraternitària per a treure's amoinos doctrinals i de posició concreta, davant dels problemes dramàtics de la ciutat. Vé a ésser aquesta posició idèntica a la d'En Cambó, quan llençava aquella síntesi: «República? Monarquia? Catalunya!» L'orgue nacionalista vé a dir igual: «Rojos? Blancs? Catalunya!» «Patrons? Obrers? Catalunya!» «Socialisme? Dret romà? Catalunya!»

Naturalment que no tots els nacionalistes pensen així, i per a donar estat polític al seu pensament acaba de constituir-se el Partit Socialista Català. Nacionalistes de tota la vida l'integren. Socialistes de tota la vida, també. No són llegió, però són ja nucli selecte. En ell hi formen l'Alomar, En Serra Moret, En Campalans, l'«Apa», l'Alfons Maseras... Un gran acert ha presidit la formació d'aquest nou partit, l'eliminació de les escorrialles d'un republicanisme que's deia nacionalista sense ésser-ho, i que s'agafava, amb intermitències, a la lluita de classes sense sentir-la.

PARADOX

Les lleis eclesiàstiques imposen que les sotanes es cordin amb un centenar de botons. Amb això es creuen evitar que se les des-cordin massa sovint.

Un atac en combinació

Tindran raó els que sostenen que hi ha correspondència entre l'estat de natura i l'estat dels homes, entre els fenòmens naturals i els fets humans? El darrer terratrèmol, relativament fort, ha suscitat un comentari espontani i general: «Fins a sota terra s'hi barregen!» En efecte: com si el que passa a la terra, i especialment al nostre tros de terra, no fos prou, ara entren en joc, combinadament, les forces de sota terra i de damunt de la terra, els trontolls subterranis i les sotragades aèries. Un terratrèmol i una tempestat en mig de la present situació social donen la impressió que tot plegat és una mateixa cosa.

Ja podem presumir, els catalans d'ara. Hem tingut un terratrèmol presentable. No ha fet desgràcies. Però ha fet una mica de por. Es com un avis. La nostra terra no és tremoladissa de mena. Però qui ens assegura que les forces dels misteriosos dintres de la planeta nostra no

ens jugaran algun dia una mala passada? Si la comarca d'Olot veié en temps reculats la flama i el fum dels volcans, perquè no pot foradar-se qualsevol dia un altre tros de Catalunya? En dies de vaga i de conflictes socials i polítics, aquests pensaments tristos, flor de pessimisme, esclaten naturalment.

La naturalesa deu estar queixosa de la competència que li fan aquestes coses menudes que s'anomenen homes en el ram de les malvestats. Convé no fer barbaries a la naturalesa. Podria resultar que s'ho prengué de punt, i que li vinguessin ganes de demostrar-nos que tots els pistolers plegats, i tots els governadors, i totes les vagues i tots els locauts no són res al costat d'una sacudida sísmica, o d'una erupció volcànica, o d'un aigua.

Aniríem malament si els homes i la naturalesa prenguessin per costum l'atacar combinadament la ciutat i la terra nostra. Ens trobaríem entre tres focs: el del cel, el de la terra i el del subsol. L'un ens agafaria per dalt, l'altre pel costat, l'altre per sota. Ara sí que vé a tomb el formular aquella pregunta una mica poca-solta: «Es pot viure, senyors?»

FULMEN

El gos escarmentat

«Fidel» és nom de persona, però també se'n deia el gos de Càn Gustems. «Llop» és nom de bestia, però se'n deia un rodamón sense ofici ni benefici que va passar un dia per Càn Gustems.

El «Fidel» vigilava la masia, guardava el remat, anava a les caceres i menjava lo que li donava son amo. Estava gras i el treball no'l matava. En «Llop» va dir-li:

—Ets un tonto. Vius una vida miserable d'esclau. Tens dret a més benestar. Segueix-me i portaràs un collar d'aurat i fruiràs la vida.

El «Fidel» s'ho va creure i va seguir a En «Llop».

Als pocs dies, En «Llop» digué: —Hem de començar la teva educació, «Fidel». Salta aquest cercol.

El «Fidel» ho prova, però està encara massa gras i no pot. En «Llop» li clava una garrotada i li diu:

—No tastaràs vianda fins que ho saltis. Es pel teu bé.

A còpia de garrotades i dejunis, mestre «Llop» ensenya al pobre «Fidel» una pila d'habilitats. Se sosté d'una pota sobre una bola de billar. Fa el mort belles

estones. Dispara una Star. Compta fins a dotze i mig.

En «Fidel» pateix gana i està flac. En «Llop» li diu:

—Pots estar satisfet. Vas lleuger com una daina. Saps una pila de coses que no sabies. T'he emancipat d'aquell pagès que t'exploitava. Tal com t'havia promès, fins portes collar d'aurat. Estàs content?

El «Fidel» prou haguera dit que no, mes la pregunta li feia En «Llop» amb el garrot enlaire.

Amb les habilitats del gos ensinestrat, En «Llop» s'hi guanyava amplament la vida. Ja no vagava per la pols dels camins, sinó que vivia a ciutat. Com que ell no tenia més missió que la de jeure, menjava molt i estava ben gras. El «Fidel» havia de conservar la lleugeresa i per això dejunava constantment. Si alguna vegada llençava algun grinyol de protesta rebia una saludable garrotada.

Un dia el «Fidel» va acabar la paciència i aprofità un restec d'energia que li quedava per a saltar al coll d'En «Llop», degollant-lo d'una furiosa mossegada, i se'n tornà a Càn Gustems, on, lliure de cabòries funambuleres, vigila la masia, guarda els xais, fa caceres i ha tornat a posar greix.

Cada vegada que veu venir de terres forasteres un rodamón *lliberador*, li ensenya els ullals.

JEPH DE JESPU

L'estiu i la insurrecció

Hem constatat un fet—que ja han constatat altres, però no vé d'aquí—que, fins a cert punt, ens fa gràcia, però que ens fa més pena que gràcia. Aquest fet és el de que a Barcelona el poble se sent insurrecte així que arriba l'estiu. La crema dels convents tingué lloc la diada de Sant Jaume de l'any 1835. La primera vaga general es declarà pel juliol del any 1854. Una altra vaga general, el juliol de l'any 1902. La setmana tràgica—en la que també hi hagué cremadissa, i en la que el poble siguié amo i senyor de Barcelona durant dos dies—pel juliol de 1909. La vaga revolucionària, per l'agost de l'any 1917. I també a l'estiu foren les vagues de 1919. I ara hi tornem a ésser.

Molt bé. Molt bé ens sembla la insurrecció, a l'estiu o a l'hivern, quan se sap dur a bon terme. Però en aquesta terra totes les insurreccions acaben malament: en aigua-poll. I això ja no ens sembla tan bé.

I si canviéssim de manera? I si, ja que a l'estiu no donen resultat, les fessim al hivern? Potser se'n treuria més profit. Potser el fred ens obligaria a seguir, ja no deixant la feina començada.

Perquè es veu que aquest sol els cansa als insurrectes, i els fa perdre energies. Cosa que nosaltres compremem perfectament.

NO PASSA RES

Arreu, arreu d'Europa s'hi noten convulsions. Al Rhur tot són trompades. A Grècia col·lisions; a França s'espavillen els camelots del rei; els turcs, allí a Lausana, es saben fer la llei. Trontollen a Baviera els febles governants, els soviets de Rússia segueixen tan xarmants. A Itàlia amb els feixistes hi ha un tort açorament; en canvi aquí no passa res absolutament.

Sols un instant tinguerem de veritable esglai. Espanya va extremir-se, la gent va dir: —Ai, ai! ja la tenim armada; quí sap què passarà? Adéu, García Prieto, ja no ens podràs manar!— Total per una carta haver-hi aquest trontoll i veure una corona com roda de corcoll! Hi hagué uns moments d'engúnia, al nostre Parlament, però a l'últim, no passava res absolutament.

Tenim a Barcelona la vaga del transport; un cementiri semblen les estacions i el port. Vaguen avui tramvies i cotxes de lloguer; demà passat autòmibus, forners el jorn que vé; ara no hi ha qui vulgui tirar d'un carretó; ara ha vingut la vaga de l'alimentació, més, teatres i cinemes van omplint de gent: Serà cert que no passa res absolutament?

Digué el marquès de Viesca en el Congrés cridant: —Em consta que es conspira, Govern, estàs badant! Els revolucionaris en el seu joc intern, fins tenen ministeri amb homes del Govern. Sé que tres ex ministres seran afusellats i un general de fama pagarà els plats trencats.— El gran García Prieto somrigué displicent, i no ha passat encara res absolutament.

A Londres s'enverina de Tànger la qüestió, i em sembla a mi que Espanya rebrà allí del carpó. Segons la premsa anglesa comença a insinuar: «Si no governa a casa a Tànger, què hi farà?» diu, i aquí tothom calla i ningú fa l'ull viu, només regna la dèria de passar bé l'estiu. Ja en tenim ja, de calmal. Aquí és Xauxa, talment, on en veritat no hi passa res absolutament.

FLOX

De Turquia i de la Moreria

Els anglesos tot ho saben, la nova era curiosa, deia un telegrama de la Tràcia al *Daily News* que el ranxero de l'Ismed Baixà es diu Plana i porta barretina.

Barretina i Plana és el meu home, vaig perdre'l de vista en terres africanes i un reporter de l'*Albion* me'l descobrèix fent de quefe a la cuina del protagonista de Lausane.

Picardiós i estratègic, no serà el fer platillo lo que l'haurà portat en aquella terra; prou que amb aquesta olla de l'Orient hi juga un bon paper i quan un periòdic anglès acompanya el seu nom amb la pilota *algo* hi haurà.

En Plana havia ideat un plan per a aniquilar al Raisuni, aleshores baixà d'Arcila i anant a topar a l'encarregat espanyol del Marroc va dir-li: «Mireu, a Colón va donar-se-li tres vaixells de fusta corcada i una tripulació de desesperats per a descobrir un nou món que, a Espanya, va portar-nos el vici del fumar, profitós tan sols a cent accionistes polítics i la plaga aquella, que'l que l'agafa el fa renegar i al que no, el fa riure. D'aquell or, argent i pedres fines, una part va anar al fons del mar, l'altra a mans dels pirates i el reste passava a la Península de tràncit, camí de França, Itàlia i Alemanya. Els fills americans, un cop desmamats, varen rebel·lar-se contra la mare i va venir una revolució a lo Lerroux, que vàrem perdre bous i esquelles. Bé és veritat que Colón no va ésser un car bossí, ja que fins la farina se li va escatimar. Com que conec el panyo dels nostres governants i com a català pràctic, demano: una torra a Vallcarca i una renda per viure com un senyor Esteve». I va exposar la seva idea que l'encarregat del Marroc va refusar per considerar-la còmica i estrambòtica.

A l'abandonar la residència deia En Plana, per sí: «còmic trobeu el meu plan, veurem que serà el vostre i em jugo la propietat d'En Girona que més d'una

torra vos costarà aquest Raisuni i car vos pujarà el retiro de la seva vellesa; i va marxar en busca de l'Hafid que aleshores tenia afany de posar-se el turbant real del seu germà Asiz. No se sap els tractes que varen tenir, la qüestió que als 10 dies va instal·lar una casa d'empenyos i un gran cafè en el punt on residia l'Ab-del-Asiz. Pagava força de les prendes i com que els licors eren bons i barats va agafar per parroquians a tota la milícia. Al cap de temps, els soldats varen quedar sense camisa, armes i amb atacs de tremolor.

La provocació de l'Hafid va fer sortir de cau a l'Asiz, que creia amb la victòria, com bufar i fer ampolles. Al topar-se amb el seu germà, a dues jornades de Casablanca, com que les municions es trobaven a casa del prestamista i a la gent va venir-los-hi el tremolor, varen arrencar-se a fugir, deixant abandonat an el pobre Ab-del-Asiz, que si va escapar-se va ésser per miracle d'Alah i misericòrdia d'En Mulei.

Al cap de temps vaig sapiguer que En Plana s'havia fet una famosa torra a Vallcarca i al enterar-me pel *Dail News* que fa de cuiner a l'Ismed Baixà no tinc cap dubte que ara va en busca de la renda i ho logràrà i després encarant-se amb l'encarregat del Marroc li dirà:

El govern té per costum
sols protegir la patum

I anar fent...

P. ARENAS

Els botons reglamentaris figuren a les sotanes, però per a no perdre temps, no n'hi ha cap que els faci servir. Se les fiquen com si fos una camisa, o se les arremanguen com si fossin unes faldilles.

Separatisme?

Catalunya ha militat sempre en les més avançades files del ideal. El «seny» característic de la nostra terra ens ha guiat constantment pels camins del progrés i de la llibertat. Les noves concepcions polítiques, cada dia més radicals i humanes, han aconseguit a tot hora encendre el foc del entusiasme en el cor noble i generós del català, gens escàs en vessar la seva sang en la lluita pel millorament del poble.

Mes avui apar que la nostra terra dona un salt endarrera en son historial d'avenç i que la follia separatista, com un mal vent que excita les passions i encega el enteniments, recorre adalera les encontrades catalanes.

No n'hi ha prou encara, per a fer la desgràcia de Catalunya, amb els atemptats que ensagnen cada dia el carrers de Barcelona, amb la qüestió social continuament més enverinada, ni amb els pessimismes governants que tot Espanya sofreix; és precis que vingui el separatisme fanàtic a enfosquir més encara el tempestuós horitzó que pesa damunt nostre.

Què és el separatisme? És l'ansia de deslliurar-se d'una dominació estrangera; és el desig d'un poble de governar-se per si mateix.

Ara bé, patim els catalans el jou d'un domini estrany? Catalunya, com Castella, com Bascònia, com totes les nacionalitats que formen l'Estat espanyol, sofreix les conseqüències de la tirania, del despotisme i de la corrupció. Mes aquesta tirania, aquest despotisme i aquesta corrupció imperants són usufructuats per Castella en contra de les altres nacions germanes? No. Els homes de Castella no tenen altre avantatge que una major proximitat a la capital d'Espanya, els homes de Castella no governen amb exclusió dels altres espanyols. Catalans, gallecs, andalusos, etc., han tingut i tenen en ses mans les regnes del govern, de les que mai han usat sistemà-

ticament en exclusiva desventatge de Catalunya.

Es que la nostra Pàtria sent fonament el desig de governar-se per si mateixa? No. Catalunya sofreix els atropells de que és víctima, com en són ses germanes; Catalunya, més educada i amb els sentits més afinats que aquelles, sent també amb més intensitat el desig d'un govern millor, però el pagès, l'obrer, el menestral i l'industrial catalans no's queixen mai d'una dominació estrangera, sinó d'una dominació desastrosa.

Però aquest descontent general, aquesta irritació fonda que niua en nostres cors, no és separatisme, no és ansia d'auto-governació.

L'ideal català no pot ésser la separació perquè Catalunya és essencialment lliberal; perquè la llibertat i el progrés són opositos a la divisió i a l'odi entre els homes de diferents nacions; perquè la llibertat i el progrés demanen, al contrari, unió, federació espanyola, llatina, europea o mundial, si fos possible; perquè «el seny català» no pot deixar-se enredar pels sofismes de les mentalitats model «salta-taulells» de Barcelona i no pot esborrar en poc temps tot un segle de lluita pel millorament de la societat humana.

Que vingui un govern entès i recte, que fineixin d'una vegada la ineptitud, corrupció i nepotisme que s'han apoderat d'Espanya, que sorgeixin homes nous, i el separatisme català deixarà d'ésser el fantasma que atemoritzava als nostres germans i quedaran sols, ben sols, els «salta-taulells» de Barcelona que amb tota la bona fe del món demanen la separació per Catalunya i amb tota la bona fe també cimbarien l'obra funesta dels polítics espanyols, portant la nostra Pàtria a la misèria i a la desesperació.

MARIUS COROMINAS

BATALLADES ARREU - DE - TOT

TANT AQUÍ...

Fa alguns anys, quan encara podíem lluir una exuberant joventut, fou de moda una cançó, ara en diem cuplets, quina lletra deia: «Tant aquí com al Masnou». La cançó ha passat de moda, pocs són els que deuen recordar-la; però les circumstàncies no que no han passat de moda, que són les mateixes. Ara, com llavors, podem dir: Tant aquí... com a Rússia.

Molts han cregut que l'epidèmia d'un Ajuntament poca solta i barroer, era un mal exclusiu dels barcelonins. Van equivocats. Els Ajuntaments, fa o no fa, per tot són igual. Es coneix que n'hi ha prou amb que uns quants senyors es posin al cap administrant lo dels altres per a que tot vagi malament. I qui diu Ajuntament, vol dir Govern.

Un dels aspectes més fastigosos del nostre mal, és la manca de pisos. Diem més, perquè a hom li pot mancar de tot, però ho suportarà resignadament si sap que al final pot anar a plorar les seves desventures a casa seva, no a un corral.

LA RUSSIA ROJA

Un interior burgès a Petrograd

Qui no s'aconhorta, és perquè no vol, axioma sapigut i molt cert. Si fos a Barcelona sol on es fomenta la barracòpolis, fora cas de queixar-se i posar el crit al cel o allí on fos. Però no. Mireu arreu, i per tot el mateix espectacle. Fins a Rússia, fins allí on, segons la premsa, ha mort afusellada la meitat de la població, manquen pisos. Sort dels afusellaments, sinó hi hauria hagut la revolució dels llogaters.

A la República dels Soviets trobar un pis és més difícil que trobar un zarista, com aquí ho és més que trobar un home públic republicà.

Paciència doncs. No ens hi amoinem. Cal continuar fomentant les barraques a tort i a dret, encara que Barcelona arribi a semblar una porquera. Sembla, de moment, que aquest és el camí de la nova civilització!

LA GALANA SUBVERSIÓ

A Madrid, an el pacífic Madrid, a la ciutat de les bofetades que acaben amb estretes de mans i on les estretes de mans moltes vegades acaben a bofetades, a la simpàtica terra dels xurros, simpàtica sempre que la tinguem lluny, s'han tornat sindicalistes. No és broma. El proletariat madrileny ha sentit aquestes pessigolletes de l'amor de classe.

I a fe de Déu que tenen raó de sentir-ne de pessigolletes. Pessigolletes d'amor de classe i de tota mena i manera d'amor.

Els plomífers, els obrers de la ploma de la Vila i Cort, s'han sentit sindicalistes per galanteria. Això és un poble!

Tots els empleats d'un dels Bancs més importants s'han declarat en vaga per solidaritat amb les senyorettes de la secció de correspondència. D'això se'n diu ter-ho bé. Qui no es sent solidari davant unes quantes cares boniques, d'uns cabells rinxolats, d'uns ulls blaus i encara que siguin ne-

gres? I quina solidaritat hi pot haver més justificada que la solidaritat amb la dona?

Els dependents d'aquest Banc de Madrid han sapigut ésser cavallers, honorar la tradició, fondre en un sol l'esperit de Don Joan i el d'En Boukonine.

I VAN...

No les hem comptades, ni ganes. Hi ha coses que no cal comptar-les, que a poguer ésser hom ni s'en recordaria. Però recordar-se'n és precís, perquè una terida i un robo es recorda sempre. I lo del Marroc és dels crims i dels robatoris més descarats que's puguin cometre. És per això que no ens en podem oblidar per més que volgüem.

Cada quan, com obeïnt a una consigna determinada, es parla de la sotmissió del capdill rifeny, Abd-el-Krim. Es parla de gestions, d'una possible pau i al final resulta que els rebels estan més preparats que mai.

Hem de dir que ja n'hi ha prou, que ja n'estem cansats de la llegenda de la sotmissió d'Abd-el-Krim.

Que no se'l pugui sotsmetre, ho comprenem, proves se n'ha donat; que no hi hagi prou sentit diplomàtic per a arribar a una pau, també, que ja hi estem acostumats; però que's faci el ridícul d'una manera tan descarada, si és cosa corrent, cal que no ho sigui. Ja n'hi ha prou fent-lo anant a Les Hurdes.

HOSSANA!

Visca, hossana, hurra i tot lo que vulguin i tot lo que hi hagi per dir! Enrera els esperits retrògrads, lluny els esperits mesquins! Ai d'aquell que a les nostres barbes gosi a dir que la Internacional no és un fet. Mereix la pena més afrosa qui tal digui, mereix que se'l rusteixi i que les

seves indignes cendres siguin esbufegades ben lluny.

La Internacional ha triomfat. La unió dels pobles és un fet. Res han pogut els maquiavèlics destructors del proletariat. Hem triomfat!

Què hi fa que la vaga del transport es perdi. Serà una derrota? Jamai! Ella haurà servit per a posar en evidència els llaços que uneixen als homes de tot el món.

De Rússia, sempre n'hem esperat grans coses, i aquesta n'és una: la seva solidaritat amb l'obrer barceloní. Ja no tan sols són quinze mil pessetes lo que els soviets han enviat a l'obrer català, més una quantitat que no n'hi ha per a comprar un llonguet a cada u dels vaguistes, els ha enviat l'alè de la seva solidaritat. A Petrograd i a Moscou, no hi ha transport.

Es clar, que els efectes obeeixen a altres causes. Allí, feines de més valor i més urgents pel

LA RUSSIA ROJA

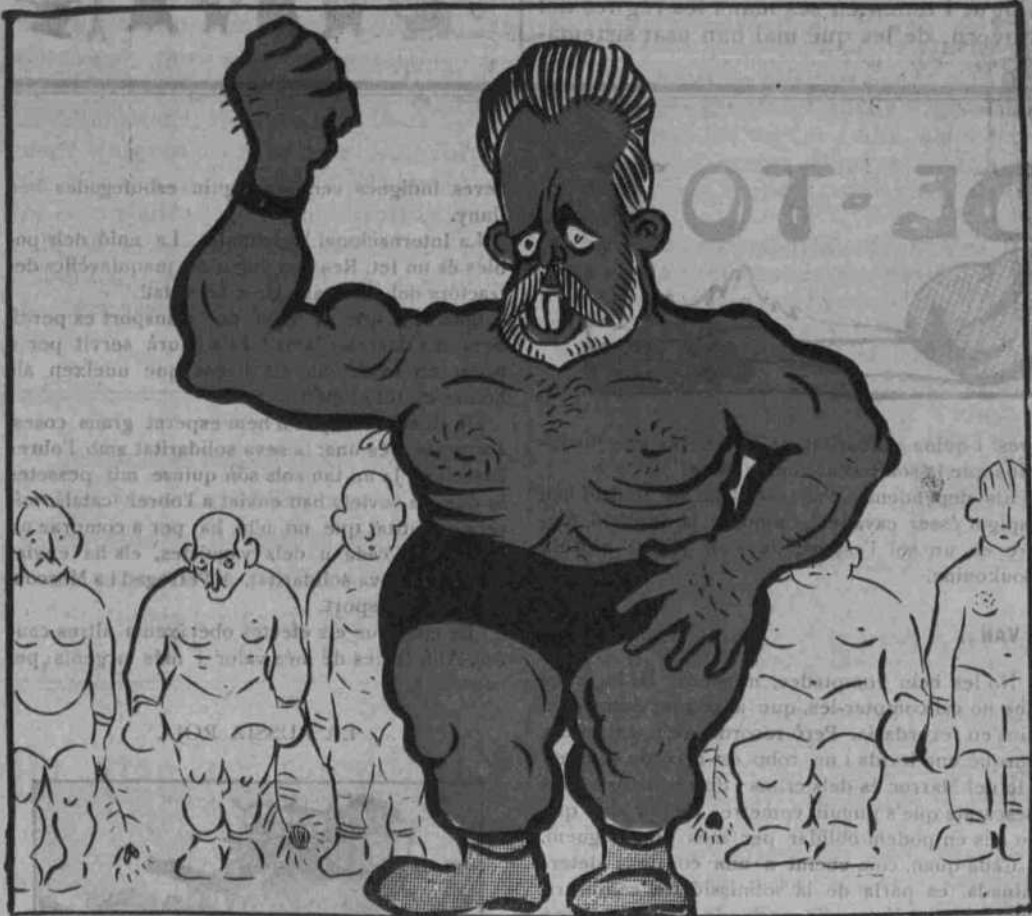
El problema de la circulació

bé comú, obliguen que els homes no siguin camèlics i per lo tant, cada qual té de transportar-se el seu parcellet. Carruatges no en parlem. Menys que's tracti d'un matrimoni o d'una parella ben avinguda que l'arrocegui una estona cada u, s'ha d'anar a peu si us plau per força. Però si les causes són diferents, els efectes són iguals. I el cas és que tant aquí, com a Moscou o Petrograd, el transport mecànic o més o menys animal és un *cuento*, que tant aquí com allí, els ben acostumats han hagut de sapiguer lo que és portar paquets a l'esquena i ésser roda camins.

DEBATS PARLAMENTARIS

De la discussió en surt la llum

El campió de boxa d'aquest any

Parla l'avi

De petit a tots ens ha captivat aquell dimoniet enreda cries que porten enganxat als talons i que provoca en nosaltres un sens fi de diablures inconscients. A pesar de les amonestacions paternals, un instint de revolta germina constantment en els tendres magins sempre propicis a totes les impetuositats. Jo, amb tot i sofrir durant la meua infantesa una timidesa desconcertant, que com ja saben és

una de les debilitats fisiològiques que més afecten, no deixava d'hostatjar una ànima indòmita que, acompassada amb el meu caràcter instintiu, feien rodar la filosa de la meua infantesa per a preparar la trama que devia teixir un sens fi de records perdurables.

No contaré aventures en les que hi desempenyava el paper d'heroi, perquè, a fuer de sincer dec declarar que sempre que'm ficava entre els demés baillets del carrer me tocava sempre la de perdre. La meua actuació era més eficaç, però també més anònima. Sentia una satisfac-

ció animal quan treballava incògnitament, i més quan es tractava de fer recaure la culpa meua damunt de qualsevol ganàpia d'aquells que's mofaven del meu apocament.

Les meves aventures passades en el barri obrer d'una ciutat fabril, a pesar de que's forjaren en l'enclusa del men amor propi ofès, van despulades de tota maldat, de tot sentiment orgullós i assedegades de venjança. Eren espontànies, sortides de la meua retina i dels meus instints, de la mateixa manera que l'aigua raja d'una font, ignorant de que al seu curs pugui arrossegar a un insecte massa atrevit.

I ara, ara que tinc pocs anys i molta vida, i que me'n manquen per viure, recordo amb el somriure en els llavis aquelles benignes hores passades en la tristesa d'aquell barri obrer. M'entretinc destrenant-les mentalment com una cua de records que porto enganxats, com un tresor preciós, en la crosta cremada del cor.

F. C.

Una de les típiques costums ciutadanes, són els crits de les veïnes. Pobre del que té la dissort de viure entre dones baladrenes. L'altre jorn, convidats per un amic, poguérem apreciar tota la valor ridícula de la veïna que viu per a cridar. Allò és un martiri; és pitjor que la pianola del bar, i que'l fonògraf del davant.

La veïna crida per cridar, per a presumir, per a assabentar als demés el que fa, el que menja i el que compra. Aquell dia la dona estava insoportable comunicant el naixement d'un colom; semblava que li hagués arribat un nou Messies en forma de colom com l'Esperit Sant.

No hi ha dret! Allà ella amb les seves cries, car els veïns no els interessa res de les esgarriades cries.

L'altre dia hi hagué un terratrèmol a Barcelona i als seus voltants.

Ja ho veuen! Fins la terra tremola de fàstic al veure que té d'aguantar sobre el seu llom, gent tan maucada de civisme.

Aquestes dones que pidolen una almoïna serien molt de plànyer si verdaderament són víctimes de la vaga.

Però si són oportunistes, si són de les que volen riure a l'esquena dels que ploren, els desitgem bones recaptés prometedores de bons mals de ventre.

Els empleats del teatre «Barcelona» han demostrat que entre bastidors no solament hi ha comèdia, sinó que també hi ha qui es preocupa de les penes dels altres.

Han enviat un telegrama al Ministre de la Guerra demanant l'indult dels reus de Benagalbón.

Elogiem aquest gest humanitari.

Pa! Una botetada. Pa! Una altra botetada. Amics—amics que no es poden veure ni en pintura els uns als altres—els separen. L'honor en dansa. Consternació general. S'interrompen les comunicacions. Ningú sap que ha passat ni que passarà. La gent arreballa els diaris de mans dels venedors. Hores d'engúnia. Potser hi haurà revolució. Això acabarà malament.

I a l'endemà? Tots bons, gràcies, i anar tirant de la riteta.

Ja que no a cops de fusell—perquè mentre no es provi lo contrari, som de lo més pacífic que corre,—a cops de CAMPANA demanem l'indult dels reus de Benagalbón. I no ens cansarem de demanar-lo. Perquè som bons, perquè som dignes, perquè som honrats, perquè som pietosos!

«Un poble idiotitzat i resignat, humil i terc. fatalista i sonàmbul, burro de carga, bèstia de sènia, aguantant pallisses, sacs de vergonya i feixos de misèries, sense una rebelió, sense petar de dents, sense l'energia de una veu, ja que ni amb les orelles és capaç d'espantar-se les mosques; un poble en catalèpsia ambulante, que no es recorda ni d'on vé, ni on és, ni cap on va...»

Això deia el malaguanyat poeta Guerra Junqueiro, glòria de Portugal.

A Madrid hi hagué un moment d'espectació amb la trontollada sísmica del dimarts a la matinalada.

—Ara sí que caurà el Govern! pensà la gent de bona fe.

Però cà! Al ministeri del marquès d'Alhucemes no el fa caure ni un terratrèmol.

Com que és buit com una canya!

Els homes d'Acció Catalana sembla que comencen a entrar pel camí de les afirmacions categòriques.

En Nicolau d'Oliver ha dit a Lleida que no tenint els catalans dinastia pròpia, a l'hora de constituir el seu govern, no es podia pensar en altra cosa que amb la república.

Visca!
Som i serem gent catalana
tant si es vol com si no es vol
i la república més sana
sota la capa del sol.

La vaga és la vaga i Sant Cristòfol no admet exigències socials.

La festa del màrtir fou esplendorosa, més que la vida dels màrtirs del ram rodar.

Diumenge passat hi hagué damunt de Barcelona una tempesta elèctrica acompanyada de llamps i trons.

Hi hagueren corredices, tancament de portes i encaraments de pistoles, com si es tractés d'una batalla social. Es feu tot el que no tenia de fer-se i tot el que cal quan els llamps i trons no baixen del cel.

Escrivia un còmic a un amic seu:
«En tots els papers de traïdor, de barrut, de poca-solta, m'he vist xiulat pel públic».
«Així podria dir En Sánchez Guerra
«porque hablando francamente
ya no sirve para nada.»

El catorze de juliol de 1789, el poble de París va pendre la Bastilla. Amb aquest fet va conquerir les seves llibertats.

I el poble espanyol?
El poble espanyol, l'any 1789, i sempre, va a pendre les aglès.

DARRERA HORA

A l'entrar en màquina, ens enterem de que la vaga del ram de transports queda solucionada.

Una comissió de cinc obrers, en representació de la Federació local de Sindicats Unics, visità al governador civil per a comunicar-li l'acord prè per l'organització obrera barcelonina, manifestant-li que donaven per acabada la vaga, vista la parcialitat de la primera autoritat civil, i que des d'avui (divendres) tots els obrers entraran al treball amb les condicions que la Patronal volia.